

ZÁCHRANNÁ AKCE AMATÉRSKÁ JESKYNĚ 1970

(psáno ke 40. výročí události)

Vojtěch A. Gregor – Celofán

V poslední době se na mne obrátila řada kamarádů jeskyňářů a dalších osob se žádostí o moje vzpomínky na záchrannou akci v Amatérské jeskyni r. 1970.

Od tragedie v Amatércce letos uplyne 40 let. Řada přímých účastníků – a tím nemíním pouze jeskyňáře – už není mezi námi, další stárnou a vzpomínky rozmazává neúprosný čas. Vzhledem ke skutečnosti, že v článku Jana Daňka, šéfa týmu záchranářů Hlavní báňské záchranné služby Ostrava-Radvanice na záchranné akci Amatércce (Záchranář, říjen 1970) není mimo mne jmenována žádná jiná osoba, považuji za vhodné prezentovat můj pohled na záchrannou akci pamětníkům i těm mladším. Současně tak doplňuji Daňkovu zprávu a článek R. Burkhardta a P. Ryšavého, Tragedie v Amatérské jeskyni (Československý kras, roč. 23 (1971), str. 49-53).

Moji “Amatércskou” úvahu začínám statí z mojí připravované macošské monografie, Propast Macocha a macošské jeskyně, Moravský kras. Zdůrazňuji, že tato stať (*in* Část I: Z historie průzkumu, 1723-2009) je jen stručným souhrnem základních fakt a zůstává ve stínu hlavního subjektu – Macochy.

Objev Amatérské jeskyně

Systematické průzkumné a objevitelské práce amatérských jeskyňářů Plánivské skupiny Speleologického klubu na podzemních tocích Bílé vody vedly v r. 1969 k objevu Amatérské jeskyně (Ryšavý a Šlechta 1972a, b; Šlechta a Ryšavý 1974, Musil et al. 1974, 1993; Motyčka et al. 2000) a její prolongace – tzv. Nové Amatérské jeskyně – v sedmdesátých letech (Burkhardt 1973, Příbyl a Rejman 1980, Musil et al. 1993, Motyčka et al. 2000, I. Balák 2009). Objev znamenal přelom v dějinách průzkumu severní části Moravského krasu a takto i propasti Macocha. Vyplnil sny a úsilí mnoha badatelských generací: byly nalezeny jeskyně a podzemní toky mezi ponory hlavních zdrojnic Punkvy a Macochou.

Explorace Nové Amatérské jeskyně si v roce 1970 vyžádala životy Milana Šlechty a Marka Zahradníčka. Bezpříkladný pokus o záchranu obou speleologů byl dokumentován v denním tisku a populárních časopisech, a shrnut v několika zprávách a publikacích speciálního zaměření (Gregor 1970, Daněk 1970, Burkhardt 1970, Burkhardt a Ryšavý 1972, Musil et al. 1993, Motyčka et al. 2000).

Objevem Amatérské jeskyně* prakticky odumřelo klasické “jeskyňářské” průzkumné dění v Macoše. Náš horolezecký průzkum ukázal, že z Macochy nevedou otevřené cesty do předmacošských jeskyní. Průzkum propasti přešel do sféry potápěčů.

[*Pozn.: Amatérská (“Stará” Amatérská) jeskyně a Nová Amatérská jeskyně jsou dnes známy pod jedním jménem, “Amatércská jeskyně”. Totální délkou chodeb, přesahující 36 km, představuje Amatérská jeskyně nejdelší jeskynní systém Moravského krasu a celé České republiky.]

Citovaná literatura a prameny:

- BALÁK, I., 2009: Amatérská jeskyně. *In*: Jeskyně. Chráněná území ČR, svazek XIV. J. Hromas (ed.). Agentura ochrany přírody a krajiny ČR a EkoCentrum Brno, Praha, str. 455-459.
BURKHARDT, R., 1970: *In* memoriam Milana Šlechty a Ing. Marko Zahradníčka. Sborník

- Okresního vlastivědného muzea v Blansku, 2:65-68.
- BURKHARDT, R., 1973: Die Amateurröhle im Mährischen Karst (In memoriam für J. Šlechta, M. Šlechta und Ing. M. Zahradníček). Die Höhle, (2):42-46.
- BURKHARDT, R., RYŠAVÝ, P., 1972: Tragédie v Amatérské jeskyni. Československý kras, 23:49-53.
- DANĚK, J., 1970: Akce Moravský kras. Záchranář, Listovka Hlavní báňské záchranné služby, 7(8), 9. říjen 1970.
- GREGOR, V. A., 1970: Amatérská jeskyně 29. srpna - 4. září 1970. Rukopis, 44 str., 247 příloh (včetně 186 fotografií Milana Hofferera z Moravského muzea). Originál rukopisu byl v letech 1970-1977 v archívu Oddělení pro výzkum krasu Moravského muzea. Hofferovy fotografie jsou v soukromém archívu V. A. Gregora. Předběžná verze rukopisu (11 str.) bez příloh byla na vyžádání pplk. V. Šumpicha napsána 4. září 1970 a předána velitelství ČSLA v Brně (V. Šumpich) a Oddělení pro výzkum krasu Moravského muzea (R. Burkhardt).
- MOTYČKA, Z., POLÁK, P., SIROTEK, J., VÍT, J., (ed.) a kolektiv autorů, 2000: Amatérská jeskyně. 30 let od objevu největšího jeskynního systému České republiky. Česká speleologická společnost, Brno.
- MUSIL, R., (ed.) a kolektiv autorů, 1974: Die Amatérská jeskyně - Höhle. Die bedeutendste Entdeckung der letzten Zeit im Moravský kras (Mährischen Karst). Studia geographica, Československá akademie věd, Geografický ústav Brno, sv. 27.
- MUSIL, R., (ed.) a kolektiv autorů, 1993: Moravský kras. Labyrinty poznání. Jaroslav Bližňák, Adamov.
- PŘIBYL, J., REJMAN, P., 1980: Punkva a její jeskynní systém v Amatérské jeskyni. Studia geographica, Československá akademie věd, Geografický ústav Brno, sv. 68.
- RYŠAVÝ, P., ŠLECHTA, M., 1972a: Amatérská jeskyně v severní části Moravského krasu, předběžná zpráva. Československý kras. 21:149-152.
- RYŠAVÝ, P., ŠLECHTA, M., 1972b: Amatérská jeskyně - součást řešení problému podzemních vod Punkvy. Československý kras, 22:49-64.
- †ŠLECHTA, M., RYŠAVÝ, P., 1974: Die Entdeckung der Amatérská jeskyně-Höhle und ihre Beziehung zum unterirdischen Punkva-Fluß. In: R. Musil (ed.) a kolektiv autorů, 1974, Die Amatérská jeskyně - Höhle. Die bedeutendste Entdeckung der letzten Zeit im Moravský kras (Mährischen Karst). Studia geographica, Československá akademie věd, Geografický ústav Brno, sv. 27, str. 11-42, příl.

Podle mého soudu je Daňkův (1970) pohled na záchrannou akci vcelku reálný a profesionální. Respektuje všechny zúčastněné složky včetně amatérských jeskyňářů a uznává jejich podíl. Že klade důraz na roli HBZS je přirozené. Samozřejmě, jako “nekrasavec” nemohl znát pozadí a detaily. Odtud pramení jeho zmínka o “neznámém Celofánovi a jeho jedenácti mužích”.

V létě 1970, po šesti letech horolezení a jeskyňářství, jsem v Moravském krasu ba i v oblastech značně odlehlých nebyl neznámou osobou, spíše až příliš známou figurkou. V inkriminované době jsem brigádníčil jako “taťka lodička” v Punkevních jeskyních a současně, spolu se skupinou horolezců a speleologů, pokračoval v detailním průzkumu Macochy. To léto bylo extrémně deštivé. Jeho neblahé události pro mě začaly skokem Jana Vašíčka z Ostrova do Macochy pár dní před tragedií v Amatérci. Byl to třetí macošský sebevrah na jehož vyproštění jsem se podílel. Potom přišla ta anomální srážka – v sobotu 29. srpna. Spolu s několika kolegy průvodci a přáteli horolezci, kteří zrovna popíjeli v punkevním bufetu, jsme se vrhli do boje s přírodou. Na zádech jsme vynesli z jeskyní opožděné návštěvníky včetně několika vojáků ve vycházkových uniformách – nechtěli bojovat. Z veřejného záchodku, zaplaveného ke dveřím, jsme chtěli zachránit hajzlbábu matku Petrželovou. Seřvala nás – s námi vnikla do záchodku špinavá

povodňová voda – a vyhnala koštětem. Potom nastala opravdová bitva. Z Pustého žlebu se hnala přes autoparkoviště zběsilá řeka dotovaná vodopádem z visutého koryta v masívu Zobanů, mezi Rorejsi a Beraním rohem. U Wankelova pomníku byla nad pás hluboká a vedle balvanů a dřevin unášela i automobily. Jeden spláchla do koryta Punkvy pod Velkým výtokem. Zbývající “plaváčky” se nám podařilo zachytit v lanech, která jsme napnuli přes silnici. Zajistili jsme několik lodiček na přístavišti, vypnuli nabíječku akumulátorů a na “dvorku” správní budovy zachránili veliký demižon s kyselinou sírovou. Ohledali jsme první závaly (dejekční kužely vytvořené svahovými splachy) v dolní části Pustého žlebu. Při této akci byla ztracena nebo poškozena velká část našeho soukromého horolezeckého materiálu; nikdy jsme nikoho nepožádali o úhradu.

Druhý den dopoledne, v neděli 30. srpna, jsem se dozvěděl od Jindřicha a Heleny Kvasničkových (Jindra byl v té době vedoucím Punkevních jeskyní a Helena vedoucí Balcarky), že “kluci” – Milan Šlechta a další, v té chvíli nikdo konkrétně nevěděl kolik a kdo – sfárali do Amatérky na výpravu za sifon. Jindra mě požádal o průzkum situace. Udělali jsme “gentlemen’s agreement”. Podržel mě na výplatní listině stejně jako Honzu Štěpánka z Hořic, také sezónního brigádníka na lodičkách, a dal nám zelenou. V tomto momentě vlastně začala záchranná akce. Honza měl motorku a tak jsem získal první kruciální prostředek – mobilitu. S Honzou jsme zajeli na Srub alias Chatu Děsu, tehdy základnu Speleologické skupiny pro výzkum Plániv (SSPVP) Speleologického klubu (SK). Tam jsme našli tvrdě spícího Jana Kováře-Trpaslíka, neschopného dát nám jakoukoliv užitečnou informaci. Ponechali jsme ho osudu a vyrazili na Simoňák (Simonův vrch s Cigánským závrtem a vchodem do Amatérské jeskyně). Dveře do jeskyně byly otevřeny a tak jsme mohli provést první popřivalový sestup do Amatérky. Nikdy předtím jsem v Amatérce nebyl a pro Honzu to byla jeho první exkurze do veřejnosti nepřístupné jeskyně vůbec. Zjistili jsme jeden důležitý fakt: vertikální přístupové propasti a šachty byly průchozí, srážková voda je nepoškodila. V řečišti pod Dómem Objevitelů jsme zastihli rozběsněnou Bílou vodu, která znemožňovala další postup.

Ještě téhož dne jsme zajeli na Ochozskou jeskyni a podali zprávu tam se nacházejícím pracovníkům Oddělení pro výzkum krasu Moravského Muzea (KOMM), Rudolfu Burkhardtovi a Romanu Nesrstovi. Ruda Burkhardt byl v té době také předsedou Speleologického klubu. Při návratu jsem z Blanska poslal telegram Miloši Beníškovi-Malému alias Bezprstému Šolimovi. Šolim byl horolezec a můj občasný spolulezec, Plánivák, spoluobjevitel Amatérky a navíc člen potápěčského klubu Trygon. Dále jsem podal zprávu blanenské policii (VB), která obratem informovala jedovnické oddělení. Díky několika známým “příslušníkům” jsme odjížděli se čtyřmi radiostanicemi Tesla VXW 100 s náhradními akumulátory a nabíječkou. To byl druhý kruciální prostředek – spojení a komunikace. Více jsme ten den nemohli udělat. Honza odjel na noc domů a já ji přestál ve spacáku na podlaze průvodcovské místnosti ve správní budově u Punkevních jeskyní.

V pondělí 31. srpna ráno jsme s Honzou zajeli do Blanska. Po krátké diskusi na ředitelství podniku Moravský kras Blansko jsme vyrazili do Prostějova. Tam jsem kontaktoval spřátelené svazarmovské radioamatéry. Byl jsem v té době také

radioamatérem (ham) a prostějovské kolegy jsem znal z “éteru” a společných akcí v srpnu 1968. Prostějováci ještě téhož dne dorazili na Simoňák a zřídili radiostanici, která operovala až do večera 1. září, kdy ji nahradila stanice civilní obrany (CO) a následovně také vojenská (ČSLA). V průběhu dne se v prostoru mezi Kaštanem, Holštejnem a Simoňákem začali shromažďovat jeskyňáři ze SK (včetně SSPVP) a speleologických kroužků při ZK ROH některých velkých závodů (ZK). Přispěchali také Trygoni, pracovníci Moravského muzea (MM), podniku Moravský kras Blansko (MK), Geografického ústavu ČSAV (GÚ) a zástupci Hlavní báňské záchranné služby (HBZS) s vedoucím Janem Daňkem. Podniknul jsem další sestup a ve spolupráci s Rudou Burkhardtem, R. Nesrstou a Pavlem Barešem na povrchu, zřídil bezdrátové spojení (stanice VXW 100 a VXW 010) mezi Dómem Objevitelů a povrchovým stanovištěm KOMM v autě P. Bareše. Toto spojení fungovalo po celou dobu záchranné akce; bylo hlavní a spolehlivou komunikací mezi podzemím a povrchem. Mezi keři vedle auta jsem si postavil doupě ze žďáráku a cely, s matrací a spacákem. Bylo spíše symbolické: během těch 110 hodin mezi pondělním ránem a večerem pátku 4. září jsem naspal, a to tak že nespojitě a mimo své doupě, jen nějakých 6 nebo 7 hodin.

V té době už bylo zřejmé, že v prostorách za sifonem Povodňové chodby se nacházejí pouze dva speleologové, Milan Šlechta-Fetan a Marko Zahradníček, oba členové SSPVP.

V pozdním odpoledni téhož dne se Trygoni pokusili o první průnik sifonem na konci Povodňové chodby. Byl jsem součástí podpůrného družstva – dopravovali jsme láhve se stlačeným vzduchem, lana, pásy s olovenými přítěžemi, vše co bylo potřeba. Pokus se nesešel s úspěchem. Třetí sestup toho dne jsem vykonal v noci s Jožkou Vařekou (GÚ). Do Bílé vody pod Dómem Objevitelů jsme vpouštěli těsně uzavřené polyetylenové láhve se zátěží, svítilicí baterkou, kostkami cukru, pytlíkem fluoresceinu a lístkem se vzkazem, “Vydržte!! Na vaši záchraně se pracuje. Potvrďte příjem vsypáním barviva do vody” (v Macoše hlídkovali pracovníci MK). Té noci, t.j. z 31. srpna na 1. září, dorazily na Holštejn první hasičské sbory a armádní ženisté. Byly položeny první hadicové tahy mezi Holštejnem a Císařskou jeskyní a zbudovány hráze v povrchovém řečišti Bílé vody. Holštejnská skupina Jiřího Moučky (SK) vyhnala “na plné obrátky” otvírkové práce v Černém závrtu v naději proniknout do partií Amatérky za odtokovým sifonem Povodňové chodby.

Během úterý 1. září pokračovalo čerpání a pozorování vodních stavů na povrchu i v podzemí. Hydrologové GÚ Honza Píše a Vláďa Vlček zpracovávali data přímo na kapotě Barešova auta. Mezi Holštejnem a Císařskou byly položeny další hadicové tahy. Nyní jich bylo celkem 15, z toho 14 flexibilních plus jedno ocelové potrubí. Začalo čerpání. U Kaštanu se utábořila “Včela” a postarala se o zásobování. Byl to “dar z hůry”: individuální zdroje potravin a tekutin, navzdor štědrým dotacím od soukromých osob, docházely. Na Simoňák dorazili další vojáci. Postavili velké stany-hangáry a rozestavěli stojany s elektrickými svítilnami, napájenými z benzinoelektrického agregátu. Bylo možné se převlékat a navlékat do overalů a neoprenů v suchu – obloha byla stále šedá a chvílemi mrholilo s drobnými sprškami. Díky světlům jsme si v noci přestali šlapat po hlavách, a to nemíním pouze obrazně. V noci z 1. na 2. září Trygoni, včetně svých jeskyňářských členů z plánivské skupiny a spoluobjevitelů Amatérky, a technik-

spojář HBZS s obrovským úsilím proplavali a prohrabali se Povodňovou chodbou a pronikli povodňovým sifonem. Z plánivských Trygonů byli na místě Miloš Beníšek, Broňa Fitz a Mírek Vojanec, z dalších členů pak Bohumil Havelka-Bob (lékař), Hrazdíra, Král, Petr Landyš a vedoucí Vratislav Minařík-Pilous. Členem Trygonského týmu byl také potápěč Ctírad Bič-Cirda z mateřského klubu TUFFY (Josef Dvořáček a Vladimír Pipal-Fery, osobní sdělení). Byl to M. Beníšek, jištěný C. Bičem, kterému se podařil první průnik sifonem. Protáhl jím fixní lano, vodítko, které potom sledovali všichni další potápěči. Podpůrná skupina se sestávala z jeskyňářů SK, ZK a mne. Toho dne jsem vykonal celkem čtyři sestupy. Potápěči našli za sifonem části Milanovy a Markovy výstroje. Pro extrémní podmínky, fyzické vyčerpání a nedostatek vzduchu v láhvích museli vystoupit.

Škaredá středa 2. září. Do podzemí sestoupila výprava započítávající pět potápěčů HBZS (jejich jména bohužel neznám) a potápěče Zdeňka Šerebla (MK) a Miloše Beniška, podporovaná družstvem jeskyňářů ze SK, ZK a horolezci “mého” týmu, jmenovitě Jiřím Benešem (Mauglí), Janem Zrněčkem (Myšák) a mnou. Kolem 15:30 hod našli Z. Šerebl a M. Beníšek bezduchá těla obou speleologů asi 70 m za sifonem. K mojí roli v podpůrném družstvu přibyla další, daleko těžší: seznámit lidi na povrchu se situací v podzemí. Na Simoňáku byli rodiny a příbuzní obou nešťastníků. Dodnes mám před očima úzkostí staženou tvář p. Zahradníčka, Markova otce. “Co se stalo, pane Celofáne, proč už potápěči vystupují?” Co jsem mu měl říci? “Jsou unaveni, dochází vzduch v láhvích, do jeskyně sestoupí další družstvo.” Vzal jsem stranou lékaře, šéfa boskovických zdravotníků – boskovičtí měli na místě sanitku a tři členy zdravotnického personálu. Seznámil jsem ho s krutou skutečností a požádal aby ji šetrně, pod lékařským dozorem, sdělil rodinám.

Vůle a úsilí všech záchranářů a podpůrných složek byly obrovské. Akce se zúčastnilo na 600 osob, ale boj o dva životy byl prohrán dříve než začal (lékařský a soudní nález datoval úmrtí do 29. srpna). To pochopitelně mělo za následek antiklimax, skleslost, letargii a depresi. Začaly vznikat rozepře a hádky, často pro nesmyslné maličkosti. V této atmosféře sestoupila ve čtvrtek 3. září do podzemí další skupina, nyní už ne záchranářská, ale vyprošťovací. Sestávala se z patnácti potápěčů HBZS v doprovodu Mauglího, Myšáka a mne. Dále sestoupilo několik Trygonů, kteří vynášeli na povrch svůj potápěčský materiál. Po dlouhých hodinách úmorného úsilí se báňským potápěčům podařilo protáhnout těla obou speleologů sifonem a následně 800 m dlouhou Povodňovou chodbou. Uložili je, uzavřená ve spacích pytlích, na břehu Bílé vody pod Dómem Objevitelů. Poté celá skupina vystoupila na povrch.

Na povrchu zatím pokračovala bitva zájmů a priorit, často kořeněná pepnými slovy a doprovázená pocitem křivdy. Prostor začali opouštět hasiči, CO, vojáci a mnozí jeskyňáři. Vznikla horká debata o tom kdo a jak vyprostí těla 110 m hlubokou vertikální částí Amatérské jeskyně. Bánští pracovníci přiznali, že tento úkol přesahuje jejich zkušenosti a možnosti. Štáb záchrané akce na lipovecké vápence, vedený Miroslavem Kalou, rozhodnul, že vyproštění nemohou provést amatérští jeskyňáři, a to z emocionálních důvodů. Byl předložen návrh na rozšíření těsných partií pomocí sbíječky popř. trhavin. Na místo byl dopraven kompresor DK 180 Moravského muzea,

v té době užívaný profesionálními jeskyňáři MK. Vzalo to dobrou hodinu než se mi podařilo přesvědčit J. Daňka a M. Kalu o nepřijatelnosti takového zákroku jak z hlediska stability přístupových prostor tak z hlediska zachování přírodního rázu jeskyně. S tím, že mám k dispozici tým, který je schopen provést vyproštění bez jakýkoliv technických zásahů. Je paradoxní, že členy tohoto týmu byli právě amatérští jeskyňáři a kamarádi obou zesnulých – ti, kteří měli být podle plánu vyloučeni. Následující výčet členů týmu není definitivní: prosím pamětníky aby pomohli mojí krasovějící paměti – možná, že jsem nechtěně na někoho zapomněl.

Jiří Beneš-Mauglí (horolezec, HO Slavie Brno, člen Výzkumné skupiny Macocha-VSM)
Miloš Beníšek-Malej či Bezprstěj Šolim (SK-SSPVP, Trygon klub, nezávislý horolezec)
Ladislav Dolníček-Dolňa (SK-Skupina pro výzkum Jedlí)

Vojtěch A. Gregor-Celofán (nezávislý horolezec a speleolog, vedoucí týmu a VSM)

Miroslav Jabůrek-Kanonýr či Jabec (MK, člen profesionální průzkumné skupiny)

Antonín Kočvara (MK, brigádník na vodní plavbě v Punkevních jeskyních, VSM)

Miroslav Koutný (MK, průvodce na vodní plavbě v Punkevních jeskyních). V průběhu vyprošťovací akce utrpěl nervový otřes a musel se v doprovodu vrátit na povrch.

Miloš Princ-Bajaja (SK-Skupina pro výzkum Jedlí, VSM)

Vladimír Šenkýř-Šejna (SK-Skupina Punkva NR, VSM)

Pavel Tomíček-Bobřík (MK, průvoce na vodní plavbě v Punkevních jeskyních, VSM)

Miroslav Vojanec (SK-SSPVP, Trygon klub)

Jan Zrněčko-Myšák (horolezec, HO Slavie Brno, VSM)

[Pozn.: Mauglí, Myšák a já jsme měli jisté zkušenosti ze záchranných a vyprošťovacích akcí ve Vysokých Tatrách.]

Po téměř deseti hodinách fyzicky i psychicky vyčerpávající práce se nám podařilo dopravit obě těla na povrch, z věčné tmy Amatérské jeskyně do bezhvězdné noci nad ránem pátku 4. září.

Po nejnnutnějších formalitách, likvidaci mého doupěte a sbalení osobního materiálu jsem opustil Simoňák a spolu s A. Kočvarou a P. Tomíčkem se ubytoval na Chatě-Útulně na Macoše. Tam mě vyhledali Přemysl Ryšavý (SK, tiskový mluvčí štábu záchranné akce) a pplk. V. Šumpich (ČSLA). V. Šumpich mě požádal o písemnou zprávu o záchranné akci z mého pohledu. Tu jsem naťukal na psacím stroji vedoucího Chaty a mého přítele p. J. Šrůtka ještě té noci. Obnášela jedenáct stran. V sobotu 5. září dopoledne jsem ji doručil V. Šumpichovi na vojenskou správu na Husově ul. v Brně (kopii R. Burkhardtovi na MM v pondělí 7. září). Po diskusi situace na opuštěném “bojišti” mně V. Šumpich dal k dispozici armádní station-wagon s civilním řidičem (křestním jménem Kamil), kanistry, kupony na naftu a benzin a formuláře k reklamaci a proplacení cestovních výloh včetně stravy, nápojů a ubytování pro čtyři osoby. S Kamilem, A. Kočvarou a P. Tomíčkem jsme během sobotního odpoledne a neděle 6. září vyčistili Simoňák. Všechny pozůstatky – desky, roztrhané overaly, gumáky a spacáky, poškozená lana, papíry, etc. – jsme posbírali na hromadu, polili naftou a spálili. Nespalitelný materiál (plechovky, skleněné láhve, baterie, atd.) jsme odvezli.

Tak pro mě (ne)skončila Záchranná akce Amatérka 1970.

Vojtěch A. Gregor-Celofán,

bývalý pracovník Oddělení pro výzkum krasu Moravského muzea (1971-1977)
a člen Speleologického kroužku při ZK ROH Adast Adamov (1971-1976),
v Moravském krasu aktivně od září 1963 do června 1977.

Výdrholec, Prince George, British Columbia, Canada,
2. února 2010